

MIKOR AZ EMBER

*bűnére eszmél,
 undorítóbb a tegnapi szesznél,
 melyből lopva elillant a pára,
 és csak a szégyen száradt rá a mára.
 Fájdó nyakad magadba görbül,
 idegen arc néz rád a tükörbül,
 az éjszaka ólomsápadtra mosta,
 fájó árnyékot ver a borosta.
 Jobb volna, ha most a fürdőkádnál
 beteg magadból mindent kiokádnál:
 szitkod, szégyened, haragod, könnyed,
 megvetnek érte... Aztán majd könnyebb...*

EMLÉKSZEL MÉG?

*Emlékszel még? A fények imbolyogtak
 puhán kibomló dombjaidon át.
 S megreszketett, ahogy a székre dobva
 lassan elernyed, sutogó ruhád.*

*És lassabban, mint most eszembe villan
 odatérdeltek vágyaim eléd.
 A tilalom kialudt — mint a villany.
 Bentről parancsot lüktetett a lét.*

*Az ágy végén vasrácsok orgonáltak,
 halkán zendült meg minden mozdulat;
 árnyékokká sejtelmesülve tárgyak
 bujkáltak a vöröslő fény alatt.*

*A kályhában már szétfalták a lángok
 a szilánkká csikorodult görcsöket.
 Rideg szobát bent, kint hideg világot
 melengettünk a melleink felett.*

*Kerestelek, mint gyermekként az istent,
 s féltem, hogy elfutsz, mint megfutott az ég.
 S talán először szégyellve a testem
 lehajtott fejjel osontam eléd,*

*hanyagdt hajoltál, én fölébed döltem,
 szemedben tárva láttam az eget.
 Mint források mélyén. Ittam belőled.
 De csak mélyebb szomjúság kergetett.*

*S átszédültem örvénylő pupilládon,
és bent éltem a homlokod mögött.
Tán visszanézve magamat is láttam,
mint csecsemő a tépett köldököt.*

*S hogy az értett örömhöz visszatévedt
testemben lassan megtörpült a múlt.
Közös formákban hültünk, mint a fémek.
A fény bőrünkön cseppekben gurult.*

*Magad jöttél. Könyvek, vasak világa
s hét társ széthagyott gondja várt velem.
Szép volt. Nem mondtam. Kellett a távlat.
Most tornyába hívott a félelem...*

*Most is imbolygó fényekben kereslek.
Megyek az éji Néva-hídon át.
Lent láng szalad. Eléri még a tested?
Éles vizeken tördeli magát.*

BIHARI SÁNDOR

VALAMIT MÉG

*Valamit még, mikor azt mondd: semmit se.
Koratavaszi esőben lépkedek. Egy hentesüzlet:
tíz deka kolbászt veszek vacsorára. Elkerüllek?
Elszakítottad az utat, mely hozzád visszavinne.*

*Állok a megállóban. Mit csinálsz most? Kinek lesz
világa időd, hogy lépteiddel mérd neki az utcán?
Ha jönnél! De nekem már örülni úgy se tudnál.
A kulccsal játszom. Közöm már csak az emlékekhez.*

*Tolongva azokat cipelem. Egyszer azt mondtad nekem,
hogy mindig vacsorázzam. Egy vacsorát nem ér az életem
az idegek zűrzavarában. Nincs kinek szótfogadnom!*

*Dohog a hegynek felfelé a busz. Nehéz neki az árvaságom.
Se jó, se rossz nem lehetek, mint aki túl van a halálon.
Jár az agyam; s érzem, ahogy megmerevedik az arcom.*